USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobců: **a) I. K., b) J. K., c) nezl. J. K.,** nezletilý žalobce c) zastoupen zákonnou zástupkyní matkou – žalobkyní b), všichni zastoupeni Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 10. 2017, č. j. OAM-206/ZA-ZA14-HA08-PD1-2015, č. j. OAM-207/ZA-ZA14-HA08-PD1-2015 a č. j. OAM-365/ZA-K01-HA08-PD1-2015, v řízení o kasačních stížnostech žalobců a), b) a c) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2018, č. j. 4 Az 93/2017 – 109,

takto:

I. Kasační stížnosti **se odmítají** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobců a), b) a c) v řízení o kasačních stížnostech ve výši 18 731 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutími žalovaného ze dne 19. 10. 2017, č. j. OAM-206/ZA-ZA14-HA08-PD1-2015, č. j. OAM-207/ZA-ZA14-HA08-PD1-2015 a č. j. OAM-365/ZA-K01-HA08-PD1-2015 (dále jen „napadená rozhodnutí“), nebyla žalobcům a), b) a c) prodloužena doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Tato rozhodnutí napadli žalobci a), b) a c) u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobami, jimiž se domáhali jejich zrušení a vrácení věcí žalovanému k dalšímu řízení. Namítali, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná a nepřezkoumatelná, neboť skutečný stav věci nebyl přesně a úplně zjištěn, přičemž použité informace nebyly aktuální a žalovaný je nesprávně posoudil.

[3] Usnesením ze dne 24. 11. 2017, č. j. 4 Az 93/2017 – 10, spojil městský soud řízení o žalobách žalobců a), b) a c) ke společnému projednání a rozhodnutí; rozsudkem ze dne 16. 11. 2018, č. j. 4 Az 93/2017 – 109 (dále jen „napadený rozsudek“), pak podané žaloby zamítl. Konstatoval, že bezpečnostní poměry na jihu Ukrajiny (konkrétně v Chersonské oblasti, odkud žalobci pocházejí) se od vydání původního rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 6. 5. 2015 podstatně zlepšily a její prodloužení proto již není zapotřebí; vycházel přitom ze souhrnné Informace Odboru azylové a migrační politiky o situaci na Ukrajině ze dne 24. 7. 2017, Zprávy Freedom House z ledna 2017 a Informace Amnesty International ze dne 22. 2. 2017. Odkázal též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 402/2017 – 48, kde přímo ve vztahu k neprodloužení doplňkové ochrany konstatoval významné zlepšení bezpečnostní situace v Záporožské oblasti Ukrajiny; v usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 85/2017 – 37, se pak zabýval Dněpropetrovskou oblastí se závěrem, že byť sousedí se separatistickými regiony, není boji přímo zasažena a nic nenasvědčuje tomu, že by v ní civilisté mohli být vystaveni reálnému nebezpečí vážné újmy (shodně též usnesení ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 – 27). Městský soud poukázal na to, že Dněpropetrovská i Záporožská oblast přitom bezprostředně sousedí s regiony, kde probíhá ozbrojený konflikt, zatímco Chersonská oblast nikoliv; na jihu sice sousedí s poloostrovem Krym, avšak tam již otevřené vojenské akce neprobíhají, město Nova Kachovka navíc leží zhruba uprostřed regionu a je tak krymské hranici vzdáleno desítky kilometrů. Ke zcela ojedinělým incidentům docházelo výlučně na hranici s Krymským poloostrovem; pouhá přítomnost vojáků pak není způsobilá založit důvodné obavy z pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Městský soud proto potvrdil, že již netrvá důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) ani c) zákona o azylu. Dále uvedl, že žalobci mají možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, jakkoli se tato otázka stala podružnou, neboť mohou bez důvodných obav z pronásledování i skutečného nebezpečí vážné újmy pobývat v městě svého původu. Naznal, že žalovaný si pro svá rozhodnutí opatřil dostatečné podklady z vícera zdrojů; souhrnnou Informaci Odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 7. 2017 pak považoval za relevantní zdroj objektivních údajů, který se zabývá přímo poměry v Chersonské oblasti. Nenalezl žádné deficity v postupu žalovaného ani v napadených rozhodnutích; žalovaný dle něj plně unesl svou část důkazního břemene, když všechny obavy žalobců vyvrátil, zjištěnými okolnostmi se dostatečným způsobem zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč v konkrétním případě žalobců nejsou naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Navrhované důkazy (Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z období od 16. 11. 2017 do 15. 2. 2018 a Informaci Human Rights Watch 2018) pak neprovedl pro nadbytečnost.

II. Kasační stížnosti žalobců a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podali žalobci a), b) a c) (dále též společně „stěžovatelé“) kasační stížnosti, ve kterých navrhli napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Přijatelnost kasačních stížností spatřují v nutnosti

vyřešit otázku, zda rovněž v řízení před Nejvyšším správním soudem je třeba vycházet z pravidel zakotvených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, podle nějž je třeba v azylových věcech v odůvodněných případech zohlednit i nové skutečnosti, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.

[5] Stěžovatelé konstatují, že po vydání napadeného rozsudku došlo k zásadnímu zhoršení bezpečnostní situace v místě jejich bydliště, což si vyžaduje nové meritorní posouzení věci. Poukazují především na vyhrocení ukrajinsko-ruských vztahů s ohledem na incidenty v Azovském moři a s tím související vyhlášení zvláštního stavu na Ukrajině, přičemž tyto události měly za následek mimo jiné faktickou remilitarizaci místa jejich pobytu a návrat situace do období zásadní nejistoty spojené s možností brzkého oživnutí konfliktu. Taková změna situace nemůže být dle stěžovatelů Nejvyšším správním soudem přehlédnuta a je důvodem pro výjimečné prolomení pravidla uvedeného v § 75 s. ř. s.; odkazují přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, v němž uvedené požadavky jsou v nyní projednávané věci naplněny. Zhoršení situace nastalo až po vydání napadených rozhodnutí, dokonce i po vydání napadeného rozsudku, pročež je žalovaný ani městský soud doposud nezkoumaly. Stěžovatelé za účelem posouzení nových skutečností navrhli provedení důkazů aktuálními články z místních novin, z nichž vyplývá zásadní zhoršení bezpečnostní situace Nové Kachovky. Domnívají se, že je na místě v řízení před Nejvyšším správním soudem napadený rozsudek zrušit, aby k těmto okolnostem bylo možné přihlédnout v řízení před městským soudem. Nejsou dány dostatečné záruky, že by zhoršení situace bylo patřičně posouzeno v novém správním řízení; ačkoliv by totiž stěžovatelé mohli podat novou žádost o mezinárodní ochranu, žalovanému by v takovém případě nic nebránilo, aby ji nezastavil jako nepřípustnou například s odůvodněním, že tvrzené skutečnosti nejsou azylově relevantní. Stěžovatelům by sice stále zůstávala možnost soudní ochrany proti správnímu rozhodnutí o nové žádosti, vzhledem k přetrvávající praxi městského soudu by ovšem takové žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, pročež by stěžovatelé byli nuceni z území České republiky vycestovat, čímž by došlo k porušení zásady non-refoulement.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ani v měsíci březnu 2019 žádný ozbrojený konflikt v Chersonské oblasti neprobíhá, oblast je plně pod kontrolou ukrajinské centrální vlády. Informace o zemi původu uvedené v kasačních stížnostech pocházejí z období až po vydání napadeného rozhodnutí, proto se jimi nemohl žalovaný ve svých rozhodnutích zabývat. Již dne 26. 12. 2018 však bylo na Ukrajině stanné právo ukončeno, proto v kasační stížnosti popisované události nemají ani v současné době žádný vliv na správnost a zákonnost napadených rozhodnutí a nejsou relevantní pro udělení doplňkové ochrany. Tvrzená možnost oživnutí zamrzlého konfliktu je pouze nedoloženou spekulací. Není tedy důvod prolamovat pravidlo uvedené v § 75 soudního řádu správního. Žalovaný dále uvedl, že v nejbližší době bude Ukrajina Ministerstvem vnitra zařazena na seznam bezpečných zemí původu, vyjma Doněcké a Luhaňské oblasti a Krymu, což svědčí o stabilní bezpečnostní situaci v této zemi. Dle přesvědčení žalovaného městský soud v napadeném rozsudku bezpečnostní poměry na jihu Ukrajiny vyhodnotil správným způsobem, když na základě aktuálních informací shledal, že situace se podstatným způsobem zlepšila, a proto již není důvod pro prodloužení doplňkové ochrany stěžovatelů.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnosti byly podány včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelé jsou v řízení zastoupeni advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasačních stížností, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou jejich přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[9] Kasační stížnosti jsou nepřijatelné.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti - v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[11] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. *„O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v*

budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti."

[12] Stěžovatelé spatřují přijatelnost kasačních stížností v nevyřešení otázky, zda i v řízení před Nejvyšším správním soudem je třeba vycházet z pravidel zakotvených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 – 65; v něm bylo konstatováno, že „*soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlédnout k novým skutkovým okolnostem* (...) *pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud cizinec v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu nebo nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání správního orgánu, a zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení*".

[13] V rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016 – 29, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*rozsudek č. j. 8 Azs 27/2012 - 65* (výše citovaný, na nějž se odvolávají stěžovatelé) *byl vydán v otázkách azylových. V této oblasti je však již do značné míry překonán dalším legislativním vývojem na poli azylového práva EU, konkrétně čl. 46 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (k výkladu směrnice viz rozsudek ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, resp. nález ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, dále např. rozsudek ze dne 17. 1. 2017, č. j. 5 Azs 293/2016-19).*" V usnesení ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 Azs 437/2018 – 29, pak Nejvyšší správní soud vysvětlil, že „*dle obecného pravidla soudy vychází při přezkumu správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto pravidla nicméně existují výjimky, a to zejména tehdy, kdy je uvedené procesní pravidlo prolomeno jinou právní normou, jež požívá aplikační přednosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131). Za právní normu s aplikační předností byly ve světle čl. 10 Ústavy označeny čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které je třeba v kontextu mezinárodní zásady non-refoulement vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu podléhající její jurisdikci újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Na základě této premisy Nejvyšší správní soud judikoval, že správní soudy jsou povinny prolomit § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet ke skutečnostem z hlediska mezinárodní ochrany (ve prospěch žadatele), které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, pokud by v konkrétním případě neshledaly dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady non-refoulement a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu (kromě již zmiňovaného rozsudku č. j. 5 Azs 3/2011 – 131 viz*

také rozsudek ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 14/2012 – 30). Aplikační přednosti před § 75 odst. 1 s. ř. s. požívá též čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU (dále „procedurální směrnice"), dle kterého členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně, tj. v českých podmínkách v řízení o žalobě vedeném před krajským soudem. Česká republika uvedenou normu netransponovala do svého právního řádu, přestože tak měla podle čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice učinit do 20. 7. 2015, a současně se jedná o normu dostatečně přesnou a bezpodmínečnou, tudíž má přímý účinek (srovnej rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2015, č. j. 45 Az 30/2014 - 57, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32)."

[14] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se stěžovateli, že by jimi předestřená otázka vyžadovala zaujetí nového právního názoru. Shrnuje, že pokud jde o povinnost prolomit § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet k nově nastanuvším skutečnostem z důvodu shledání absence dostatečné záruky jejich posouzení v novém správním řízení z hlediska zásady non-refoulement, je tento apel určen obecně správním soudům, jejichž soustavu tvoří nejen krajské soudy, nýbrž i Nejvyšší správní soud (§ 3 odst. 1 s. ř. s.). To však v projednávané věci není podstatné, neboť není splněna základní podmínka aplikace předmětné výjimky, totiž že by stěžovateli tvrzené nové skutečnosti nemohly být posouzeny v novém správním řízení (§ 11a a násl. zákona o azylu), z něhož vzešlé rozhodnutí by opět podléhalo soudnímu přezkumu; respektování zásady non-refoulement je navíc předmětem až řízení o případném správním vyhoštění (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 33/2018 – 39, či ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 362/2017 – 39). Argumentace stěžovatelů, že žalovanému hypoteticky nic nebrání zastavit jejich nové žádosti jako nepřípustné, ani tvrzená praxe správních soudů ohledně přiznávání odkladného účinku nejsou relevantními důvody pro absenci záruky posouzení nových skutečností v opakovaném správním řízení. Skutkově obdobnou situaci již navíc řešil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 1. 6. 2016, č. j. 1 Azs 74/2016 – 29, kde *„námitku týkající se špatného zdravotního stavu uplatnil stěžovatel až v kasační stížnosti. Svou nemoc dokládá usnesením Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou* (...), *jímž mu bylo uloženo psychiatrické ochranné léčení ve formě ústavní a které nabylo právní moci* (...) *několik měsíců po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Tato nová skutečnost dle něj představuje důvod pro prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nikoliv.* (...) *Čtvrtá podmínka, tedy nemožnost dodatečně posoudit nové skutečnosti v novém správním řízení, není naplněna. Stěžovatel může podat opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, pokud splní podmínky přípustnosti dle § 10a písm. e) zákona o azylu."* Nejvyšší správní soud tedy v odkazovaném rozhodnutí nezamítl prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. *a priori* proto, že by tato nová skutečnost byla uplatněna až v řízení o kasační stížnosti (a omezil tak předmětnou výjimku pouze na rozhodování před krajskými soudy), nýbrž ji odmítl uplatnit z důvodu, že nebyla naplněna jedna z nezbytných podmínek pro přistoupení k tomuto výjimečnému postupu. Pokud jde o standard účinného opravného prostředku obsahujícího úplné *ex nunc* posouzení skutkové stránky věci ve smyslu čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ten je vyžadován pouze pro řízení u soudu prvního stupně, tj. v řízení o žalobě před krajským soudem, tudíž se jej stěžovatelé dovolávat nemohou (což ostatně ani nečiní).

[15] Nejvyšší správní soud uzavírá, že podané kasační stížnosti svým významem podstatně nepřesahují vlastní zájmy stěžovatelů, neboť posuzovaná věc se netýká právních otázek, které by dosud nebyly Nejvyšším správním soudem vůbec řešeny nebo by byly v jeho judikatuře řešeny vzájemně rozporně. Taktéž neshledal žádný důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu, nenalezl ani jakékoli zásadní pochybení městského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[16] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelné. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnosti byly odmítnuty.

[18] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 414/2018 - 19, byl stěžovatelům ustanoven zástupcem z řad advokátů Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], a podání kasačních stížností [§ 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky]. Jde-li o společné úkony při zastupování více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % [§ 12 odst. 4 téže vyhlášky], tedy 2 x 3 x 2480 Kč, tj. 14 880 Kč. Dále byla ustanovenému zástupci přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky], tedy 2 x 300 Kč, tj. 600 Kč; zde se § 12 odst. 4 advokátního tarifu neuplatní, neboť jde o paušální náhradu výdajů za úkon bez ohledu na to, kolika osob se týká. Ustanovený zástupce je plátce DPH, proto se výše přiznané odměny zvyšuje o 21 %. Celková odměna tedy činí částku ve výši 18 731 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu